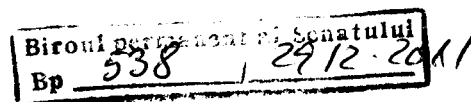

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

2866
15/12/2011

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului*”, inițiată de domnii deputați Tudor Ciuhodaru și Mircea Giurgiu – Independenți (Bp. 538/2011).

I. Principalele reglementări

Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea *Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul de a se reinstitui instituția abandonului de copii, precum și sancțiunile aferente acestei măsuri, inclusiv incriminarea ca infracțiune a faptei părintelui sau a reprezentantului legal de a abandona copilul.

II. Observații

1. În prezent, cadrul legal, recent adoptat și bine definit prin Codul civil, nu este conceput în considerarea instituției juridice a abandonului, opțiunea legiuitorului în această materie fiind fără echivoc.

Precizăm că în sistemul român de drept a existat o reglementare expresă în domeniu, respectiv *Legea nr. 47/1993 cu privire la declararea judecătorească a abandonului de copii*, act normativ care prevedea expres și detaliat condițiile, procedura și efectele declarării abandonului de copii. Această lege a fost abrogată la 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a *Legii nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției*.

2. Reintroducerea conceptului de abandon al copilului în ordinea juridică românească reprezintă o chestiune de opțiune legislativă. Însă, pentru a se putea constitui ca premisă pentru luarea unor măsuri de ocrotire a copilului, inclusiv adopția, abandonul trebuie reglementat și constatat în condiții bine precizate de lege, date fiind efectele grave și uneori definitive pe care le-ar produce pentru copil și părinții firești.

Raportat la conținutul anterior al Legii nr. 47/1993, soluțiile legislative preconizate ar constitui, în opinia noastră, un regres în materie, cel puțin din următoarele perspective:

a) potrivit **pct. 3** din propunere, constatarea abandonului copilului ar urma să intre în competența serviciului public de asistență socială sau, după caz, a direcției generale de asistență socială și protecția copilului.

Precizăm că în sistemul Legii nr. 47/1993 competența aparținea instanței judecătorești, respectiv tribunalului pe raza căruia se afla sediul instituției de ocrotire ori domiciliul persoanei fizice căreia i s-a încredințat sarcina îngrijirii copilului. Renunțarea la „*filtrul*” instanței judecătorești este, în opinia noastră, extrem de periculoasă în această materie sensibilă, instanța fiind în măsură să ofere garanții corespunzătoare atunci când apreciază dacă este oportună și necesară dispunerea acestei sancțiuni de drept civil cu efecte deosebit de grave atât pentru părinții sancționați, cât și pentru copilul însuși.

Soluția se fundamentează și pe argumentul de interpretare logică *a fortiori*. Astfel, dacă în cazul unei sancțiuni mai puțin severe, cel puțin din perspectiva amplitudinii consecințelor, respectiv decăderea din exercițiul drepturilor părintești, competența aparține instanței de tutelă, conform

art. 508 din noul Cod civil, atunci cu atât mai mult în cazul abandonului s-ar impune implicarea instanței judecătorești.

b) în cuprinsul prezentei propuneri nu este prevăzută posibilitatea de redare a exercițiului drepturilor părintești, soluție ce era prevăzută de art. 6 din Legea nr. 47/1993, care statua următoarele: *„Instanța competentă poate decide oricând, la cererea unuia sau a ambilor părinți, redarea exercițiului drepturilor părintești, dacă au încetat împrejurările care au condus la declararea abandonului și dacă redarea exercițiului acestor drepturi este în interesul copilului”*.

Totodată, considerăm că soluțiile legislative preconizate ar trebui raportate și la exigențele art. 8 din CEDO – dimensiunea protecției vieții de familie. Astfel, deși în unele cauze, Curtea de la Strasbourg a decis că o simplă legătură biologică, fără alte elemente juridice sau factuale care să indice existența unor raporturi personale strânse între un părinte și copilul său, nu poate fi considerată suficientă pentru a beneficia de protecția articolului menționat, nu există totuși o jurisprudență consecventă a Curții europene referitoare la împrejurarea dacă simpla legătură biologică dintre un părinte și copilul său intră sau nu în sfera de incidență a art. 8 din CEDO.

3. Referitor la infracțiunea preconizată a fi instituită - **pct. 5** din inițiativa legislativă – precizăm:

Infracțiunea de abandon de familie beneficiază de o reglementare detaliată în cadrul art. 305 din Codul penal, iar de *lege ferenda* în cadrul art. 378 din *Legea nr. 286/2009 privind Codul penal*.

Textul propunerii legislative nu aduce niciun plus de valoare, ci are, dimpotrivă, o formulare generală care l-ar face mult mai dificil de aplicat în practică. În acest context, nu putem fi de acord cu dublarea prevederilor legale existente în ceea ce privește infracțiunea de abandon de familie și nici cu abrogarea lor, având în vedere că propunerea legislativă analizată odată adoptată, ar avea calitatea de lege specială ulterioară Codului penal și ar avea ca efect abrogarea implicită a oricăror dispoziții legale similare din cuprinsul acestuia.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Emil BOC

Domnului senator **Vasile BLAGA**

Președintele Senatului